Γενηθήτω το θέλημά σου († Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Απριλίου, 2021

Αξίζει να ξαναμελετήσουμε το θείο και ιερό ευαγγέλιο. Ο Χριστός στο κήρυγμά του μακαρίζει κι ευλογεί τους πενθούντες, τους έσχατους, τους αδικημένους, τους κατηγορημένους, τους εξορισμένους, τους εγκρατείς, τους αγωνιστές, τους μετανοούντες αμαρτωλούς. Μέσα στον πολύ πόνο ξαφνικά πηγάζει μία μεγάλη χαρά και ειρήνη, ευχαριστία, δοξολογία κι ευγνωμοσύνη. Το «***γενηθήτω το θέλημά σου***» της Κυριακής προσευχής ακούγεται με νόημα, με ιλαρότητα, με αποδοχή. Τα δάκρυα της λύπης γίνονται χαράς. Η λύπη γίνεται χαρμολύπη, η χαρμολύπη κατάνυξη, η κατάνυξη γλυκασμός και λύτρωση, η λύτρωση πρόγευση ουράνιας τρυφής. Από το σκοτάδι εισέρχεσαι σε άπλετο φως.

Όλα αυτά μέσα από αυτά που θεωρούσες τιμωρία Θεού, απουσία Θεού, φυγή του Θεού. Ο Θεός είναι πανταχού παρών. Δεν μπορεί να είναι απών. Δεν μπορεί να κρυφτεί. Μπορεί η ομιλία του να είναι σιωπηλή. **Συνήθως μιλά χαμηλόφωνα και χρειάζεται μεγάλη εσωτερική κι εξωτερική ησυχία για ν’ ακουσθεί η φωνή του…**

Μη θυμώνουμε με τον Θεό, αγαπητοί μου, που δεν είναι έτσι όπως τον θέλουμε. Ας θυμώσουμε με τον εαυτό μας κάποτε, που δυστυχώς παραμένει αταπείνωτος και αμεταμόρφωτος. Μόνο έτσι θα ησυχάσουμε κάπως, αν φθάσουμε στην υψοποιό ταπείνωση.

Δεν μπορώ καθόλου να πω ότι είναι εύκολο να ταπεινώνεται συνεχώς ο άνθρωπος, να προσεύχεται δίχως να νομίζει ότι εισακούεται και να μη του δείχνει ο Θεός ούτε ένα σημάδι της παρουσίας του. Είναι μερικές φορές που μέσα στην τραγικότητα των γεγονότων ο άνθρωπος αισθάνεται πολύ μόνος και τον Θεό απομακρυσμένο, ξένο, άγνωστο, μακρυνό και φευγάτο.

Τις ιδιότητες του Θεού ασφαλώς δεν θα του τις προσδιορίσουμε εμείς. Αδυνατούμε να του πούμε πώς θα φερθεί, πότε θα επέμβει, τι ακριβώς θα πράξει. Το μόνο που μπορούμε να πράξουμε εμείς οι μικροί ενώπιον της μεγαλοσύνης Του είναι **να σκύψουμε αποδεχόμενοι το θέλημά Του** και να προσευχηθούμε ταπεινά, απαλλασσόμενοι από μύριες περιττές έγνοιες. Αυτό αρέσει πολύ στον Θεό και σίγουρα θα μας παρηγορήσει ουσιαστικά.

Είναι πολύ σπουδαίο όλα αυτά κανείς να τα βιώσει παρά να τα διαβάσει σε βιβλία. Το βίωμα έχει μεγάλη δύναμη. Μερικές φορές είναι προτιμότερη η σιωπή. **Ν' αφήσουμε να μιλήσει καλύτερα ο Θεός**. Σίγουρα κάποτε θα μιλήσει.

Την ώρα του μεγάλου πόνου **ας ακούσουμε και τον πονεμένο κάτι να μας πει. Μη μένουμε συνεχώς σε ατελείωτες συμβουλές, που μερικές φορές δεν τις βιώνουμε οι ίδιοι και γι' αυτό δεν αγγίζουν διόλου τις καρδιές των άλλων** . Ας γίνουμε πιο ανεκτικοί στη δυσκολία του άλλου ν' αποδεχθεί ένα Θεό που δεν φαίνεται να τον ακούει και να του συμπαρίσταται αμέσως.

Είναι μεγάλη υπόθεση και φανερώνει βαθιά πνευματικότητα **η δίχως παράπονα και γκρίνιες αποδοχή του τραγικού στη ζωή μας** . Να ξέρατε πόσο πολύ μας αγαπάει τότε ο Θεός και πόσες παρηγοριές θα μας δώσει γι' αυτή την αληθινή μας ταπείνωση.

Ο Θεός είναι αυτός που είναι και όχι αυτός που θέλουμε να τον περιορίσουμε, για να τον καταλαβαίνουμε και να 'χουμε συμμαχία μαζί του για να περνάμε καλά. Η εκλογίκευση του Θεού είναι ένα ανόσιο πείραμα.

Μία λαθεμένη εντύπωση κι εκτίμηση περί Θεού δεν λυτρώνει. Γινόμαστε τότε ένα με τους ειδωλολάτρες που θεωρούσαν τη σταύρωση του Χριστού μωρία και με τους Εβραίους που την είχαν για μεγάλο σκάνδαλο. Ένας Θεός απαθής, αναμάρτητος, τέλειος, να θέλει εκούσια να πονέσει, να σταυρωθεί, να πεθάνει για μας τους εμπαθείς, τους αμαρτωλούς, τους ατελείς. Ακατανόητη η θυσία του στους ορθολογιστές. Θανατώνεται για ν' αναστηθεί και αναληφθεί.

Το σχέδιο του Θεού είναι άγνωστο, είναι πάντως πάντοτε σωτηριώδες για τον άνθρωπο.

(Από το βιβλίο: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Η παρουσία του Θεού στη ζωή μας. Ιερά Μονή Εισοδίων τής Θεοτόκου Μυρτιάς Θέρμου, Αγρίνιο 2011, σελ. 45)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*